

Coloseni - Comentarii Jean Koechlin

Această scrisoare este adresată unei adunări pe care Pavel n-o vizitase niciodată (cap. 2.1). Colose pare să fi primit evanghelia prin intermediul lui Epafră, slujitor al lui Dumnezeu despre care aici (v. 7, 8) și în capitolele 4.12,13 este dată o mărturie remarcabilă. Potrivit obiceiului său, apostolul pune în evidență mai întâi tot binele posibil la vremea credincioșilor cărora le scrie. Să ne inspirăm și noi din exemplul său. Credința, speranța și dragostea erau fructul întreit și complet adus de evanghelie la Colose (v. 4, 5). Însă ceea ce hrănește credința, ceea ce susține speranța și ceea ce înflăcărează dragostea este cunoștința lui Dumnezeu (v. 10). De aceea, apostolul cere pentru coloseni, în rugăciunea lui, ca ei să fie umpluți de această cunoștință. Trebuia ca umblarea lor – și a noastră – să se supună unui dublu motiv. Față de cei din jurul nostru: să ne arătăm vrednici de Cel Căruia afirmăm că-l aparținem! Și, mai presus de toate, față de Domnul, dacă-L iubim: să căutăm să-l fim plăcuți în toate privințele! Gloria exercită asupra noastră o atracție puternică (v. 11). Dar de ce se impune toată puterea Domnului? Nu pentru o așa luptă spectaculoasă, nici chiar pentru a vesti, aici, evanghelia, ci, simplu, pentru a ne da răbdare și consecvență („orice răbdare și îndelungă-răbdare“) – cu bucurie. Sunt victorii pe care avem ocazia să le obținem în fiecare zi!

Adevăratul creștinism nu este o religie, un ansamblu de adevăruri la care să aderăm. Este cunoașterea experimentală a unei Persoane. Creștinismul este Hristos cunoscut și trăit. Am fost puși în relație cu o Persoană neasemuită: Fiul dragostei Tatălui. El ne-a făcut parte de lumină, de un loc în Împărăție, de răscumpărare, de iertarea păcatelor, de pacea pe care a făcut-o prin propriul Său sânge (v. 20)... Ceea ce conferă însă măreție unei asemenea lucrări este însăși măreția Celui care a împlinit-o. Și apostolul enumeră dintr-o răsufare gloriile Celui Preaiubit: ce este El, ce a devenit și ce ne-a făcut. El afirmă dubla Lui înțâietate: asupra universului creat și asupra Adunării, prin cele două titluri, de Întâi-născut din toată creația (adică de Moștenitor universal) și de Întâi-născut dintre cei morți. Prin El, viața a ieșit din neant în creație și, de asemeni, a ieșit din mormânt în răscumpărare. El este Creatorul tuturor lucrurilor din ceruri și (de) pe pământ (v. 16). El este Reconciliatorul, Cel care a împăcat toate lucrurile pe pământ și în ceruri (v. 20). În sfârșit, El este Stăpânitorul care trebuie să aibă cel dintâi loc în toate lucrurile. În ceruri, pe pământ și în inimile noastre (v. 18)!

Slujitor al evangheliei (v. 23b), Pavel era, de asemeni, slujitor al adunării (v. 25). Cu prețul atâtor suferințe, el lucra și lupta pentru ea (v. 28, 29). «Muncă», «suferință» și «luptă» sunt sensurile pe care le are pentru el cuvântul «slujbă» (vezi Numeri 4.3). El vestea tainele, ascunse celor înțelepți și pricepuți, dar descoperite celui mai tânăr credincios (v. 26; cap. 2.2b; comp. cu Efeseni 3). Cu această ocazie facem o paralelă între cele două epistole, cea către Coloseni și cea către Efeseni. În timp ce în Efeseni creștinul este privit așezat în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2.6), în Coloseni este privit ca fiind pe pământ, avându-L pe Hristos în el: speranța gloriei (v. 27). Ce gând! Cel în care „locuiește trupește toată plinătatea“ (cap. 2.9) locuiește El însuși în inimile alor Săi. Înțelegem atunci de ce, înainte de a spune despre „vorbiri convingătoare“ (v. 4) și despre „închipuirile minții omenești“, apostolul începe prin a prezenta excelențele realității creștine, ca pentru a le pune în contrast. Într-adevăr, noi avem în Hristos „toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii“ și „toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței“ (v. 2, 3). Ce am mai căuta în afara Lui?

Preocuparea cu gloriile Domnului Isus este mijlocul de a fi zidiți și înrădăcinați în El (v. 7). Rădăcinile unui arbore îi asigură deopotrivă hrana și stabilitatea (Proverbe 12.3). Creștinul, dacă nu este întărit în credință (cap. 1.23), riscă să fie antrenat de „orice vânt de învățătură“ (Efeseni 4.14; comp. cu Matei 13.21). Și tocmai asemenea vânturi periculoase băteau la Colose: filosofia (v. 8), tradiția, închinarea la îngeri (v. 18), rânduieii religioase (v. 22), ... tot ceea ce versetul 8 numește „amăgire deșartă“. Cu o nu mai mică imaginație, astăzi sunt inventate și răspândite doctrine și teze. Să ne ferim să ne plecăm urechea la vreo învățătură care se depărtează de Cuvântul lui Dumnezeu! Vrăjmașul sufletelor noastre, prin agenții pe care-i folosește, voia să ne înșele (v. 4), să ne transforme în prada sa (v. 8), să ne facă în mod fraudulos să pierdem premiul alergării (v. 18). Lupta cea mare însă a fost purtată și câștigată de Altul. Crucea, locul unde Satan pentru o clipă s-a crezut triumfător, a marcat înfrângerea lui totală și în public (v. 15), el însuși fiind dezbrăcat de armura în care se încrezuse și de bunurile lui (citiți Luca 11.21,22). Să nu ne lăsăm răpiți, sau mai degrabă să nu-l răpim noi Domnului ceea ce îi aparține, orice-ar fi!

Ceea ce trebuie să facem sau ceea ce nu trebuie să facem decurge din ceea ce suntem. Poziția noastră dublă urmează să fie precizată (v. 12, 13). 1. Noi suntem morți împreună cu Hristos (v. 20), morți față de cunoștințele elementare ale lumii; nu mai putem lua ca regulă de viață principiile care guvernează lumea, cu pretențiile ei morale sau religioase și cu aprecierile ei, deseori false, despre bine și despre rău. 2. Noi suntem „înviați împreună cu Hristos“ (cap. 3.1). Fiind oameni de sus, să ne gândim la cele de sus, aplicând principiile de sus în împrejurările noastre cele mai obișnuite. „Ați murit“, confirmă versetul 3, iar viața nouă, nepieritoare, pe care o aveți în prezent, este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“. „De aceea lumea nu ne cunoaște“ – adică nu ne poate înțelege – „pentru că nu L-a cunoscut pe El“ (1 Ioan 3.1). Dar când Hristos Se va arăta, atunci toți vor ști care era secretul nostru. Deși viața noastră este în cer, ne rămân pe pământ „mădulare“ morale periculoase, altfel spus, poftele noastre. Să dăm morții toate aceste manifestări vinovate ale omului vechi. Din pricina lor „vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării“. Din pricina lor, de asemenea, această mânie a căzut asupra Înlocuitorului nostru perfect.

Ceea ce a dezbrăcat omul cel vechi se compune din triste zdrențe, desemnate în versetele 8 și 9: mânie, răutate, defăimare... Să ne fie rușine să ne înfățișăm astfel! Să îmbrăcăm mai degrabă veșmintele luminoase ale omului nou, căruia Hristos îi este Modelul desăvârșit (v. 10). Podoabele Sale sunt descrise: milă..., smerenie, blândete, îndelungă-răbdare, iertare... Iar mai presus de toate, să ne acoperim cu dragostea, care este însăși natura Sa, pentru că dragostea ne va face recunoscuți ca ucenici ai lui Isus (Ioan 13.35). Starea noastră lăuntrică nu este de mai mică importanță. În noi trebuie să locuiască: Hristos care este totul (v. 11b), pacea Sa (v. 15), Cuvântul Său (v. 16). Doar a avea Biblia acasă sau chiar la căpătâi nu ne va face nici cel mai mic bine. Bucatele cele mai tonice nu ne hrănesc câtă vreme rămân în farfurie. Cuvântul trebuie să locuiască în noi din belșug (Romani 10.8). Un alt mijloc la care încă nu ne gândim, pentru a fi învățați și îndemnați, sunt cântările cântate lui Dumnezeu de inimile noastre (Psalmul 119.54). Să nu-L privim de acestea nici pe El, nici pe noi. În fine, pentru fiecare dintre cuvintele sau faptele noastre, o dublă întrebare va servi ca piatră de încercare. Pot eu spune sau face aceasta în Numele Domnului Isus? Pot eu să-l aduc mulțumiri pentru aceasta lui Dumnezeu Tatăl?

Capitolul 3.10,11 ștergea toate diferențele dintre creaturile lui Dumnezeu, pentru a nu menține decât distincția fundamentală dintre omul cel vechi și omul cel nou (comp. cu Galateni 3.27,28). Aici însă creștinul, în care coexistă cele două firi, este examinat în relațiile sale cu alții și în același timp cu Dumnezeu. Spre deosebire de restul epistolei, unde avem de-a face cu Hristos („Viața noastră“), aici El este numit Domnul,

pentru a sublinia drepturile Sale și autoritatea Sa. Copii, femei, soți, slujbași sau stăpâni, fiecare, la locul său și în felul său, slujește „Domnului Hristos“. Iar „față de cei de afară“ (v. 5), care trebuie să fie atitudinea noastră? În primul rând o umblare înțeleaptă, ilustrând adevărul! Apoi un limbaj plin de har și de fermitate, potrivit situației și stării fiecăruia! De asemenea, rugăciuni (v. 3)! Pavel le solicită pentru el însuși. Și remarcăm că nu ușa închisorii dorește el să o vadă deschisă, ci ușa evangheliei. Aceste versete corespund celor din Efeseni 5.22-6.9. «În aceste două pasaje este foarte frumos de văzut în ce fel doctrina divină pătrunde în toate detaliile vieții și răspândește parfumul perfecțiunii sale peste toate relațiile.»

Pavel, înțemnițat la Roma, s-a folosit de același mesager credincios, Tihic, pentru a trimite cele două epistole ale sale, către Efeseni și către Coloseni (Efeseni 6.21,22). Alți frați și oameni ai lui Dumnezeu participau la lucrările lui și împărtășeau subiectele sale de rugăciune: Epafra, care, după ce le vorbise despre Domnul colosenilor (cap. 1.7), acum vorbea despre ei Domnului (v. 12), Onisim, Aristarh, Marcu, Luca... și, de asemenea, Dima, cel care la început fusese foarte strâns legat de lucrare, în timp ce aici este doar pomenit... Ne putem închipui confuzia lui Arhip auzindu-și numele în scrisoarea citită înaintea Adunării. Care este această slujbă specială pe care o primise „în Domnul“? Este suficient că o știuse el. Iar dacă Duhul lui Dumnezeu nu ne precizează, este pentru că fiecare credincios să-și poată pune propriul nume în locul celui al lui Arhip. Starea dezastruoasă a adunării din Laodiceea, descrisă în Apocalipsa 3.17, arată că ea n-a avut niciun profit de pe urma acestei scrisori care i-a fost apoi comunicată și ei (v. 16). A rămas săracă, acumulând alte bogății și alte comori decât cele din capitolele 1.27 și 2.2,3. A rămas goală, neștiind să se îmbrace potrivit cu capitolul 3.10,12,14... Domnul să ne ajute să ținem cont de avertismentele din Cuvântul Lui, iar acesta să locuiască în noi din belșug (cap. 3.16)!

clickbible.org